

Kora, Zabawa w chowanego

Można milczeć długo, można długo
Na dno pamięci upychać obrazy.
Zastanawiać, kto był temu winny
I pytać: ojczyźnie po trzykroć przedziwny.
Muszę się cofnąć wehikułem czasu
Do cichych uliczek pachnących bzami,
Cudownych ogrodów i zamożnych domów,
Oplecionych winem i winogronami.

Muszę się cofnąć do obrazu pana starego, miłego, świętego Jana.
Rypatetyk z duszą co waży 3 gramy.
Szczęść Boże - mówił i wszystkim się kłaniał.
Bywało, że nas wołał gestem albo słowem,
Wybierał jedną, jak owce ze stada.
Gdzie byłeś Ty, który wszystko widzisz
I który patrzysz, patrzysz na nas z dala.

Szliśmy powoli do domu cudnego,
By jeść winogrona w sposób arcyśmiały.
Z majteczek, z ust, do ust i ust.
Z rąk dziecinnych takich małych
To nowy rodzaj jest zabawy
W sekrety, ciuciubabkę i piekło i niebo, głuchy telefon.
I ulubionej zabawy w chowanego.